

Utorkom u Galeriji / Fast Forward

Ciklus jednodnevnih izložaba u Galeriji umjetnina – **Vol. 1**

Umjetnički muzej, likovna akademija i studij povijesti umjetnosti predstavljaju temeljnu institucionalnu infrastrukturu svake sredine koja se želi pozicionirati na kulturnoj mapi. Što se Splita tiče, najduži staž ima Galerija umjetnina. Inicirana 1908., a otvorena 1931. godine, nedavno je preselila u novouređene reprezentativne prostore. Umjetnička akademija ove godine obilježava petnaestu godišnjicu, a u međuvremenu je osnovan i Filozofski fakultet s katedrom povijesti umjetnosti. Svaka od navedenih institucija ima svoje specifično polje djelovanja, ali prostor moguće suradnje više je nego moguć i poželjan. Činjenica da su studenti u fokusu interesa fakulteta (ili bi bar tako trebali biti), razumljiva je samo po sebi. Međutim, koliko su god muzealizacija i suvremenost, okrenutost prošlosti ili sadašnjosti i budućnosti, na prvi pogled proturječni, bez novih, svježih ideja i aktivne društvene participacije muzejska praksa samu sebe marginalizira. To bi se čak moglo izraziti formulom: muzej je onoliko relevantan koliko je otvoren prema vlastitom vremenu i njegovim protagonistima. U svakom slučaju, povijest Galerije umjetnina to nam potvrđuje. Institucionalno-kadrovski udari, u kombinaciji s uvjetima rada, često su je na duži period pretvarali, ili prijetili da je pretvore, u nevažno mjesto.

Što se krije iza programa **Utorkom u Galeriji - Fast forward** i u čemu je njegova posebnost? Koncept je istodobno jednostavan i inovativan. Riječ je o predstavljanju mladih umjetnika, mahom studenata završnih godina studija na Umjetničkoj akademiji u Splitu. Kustoske poslove i pomoć pri koncipiranju i realizaciji izložaba na sebe su preuzeli studenti povijesti umjetnosti Filozofskog fakulteta u Splitu. Program je realiziran u suradnji s kolegama s Umjetničke akademije u Splitu i splitskog Filozofskog fakulteta, odnosno *Kolosijekom H6*, vannastavnim programom Odsjeka za povijest umjetnosti. Studenti su mentorsku potporu imali u svojim profesorima, a Galerija umjetnina je na raspolaganje stavila prostorne, tehničke i stručne resurse. Ukratko, primarni cilj je bio studentima srodnih fakulteta pružiti prigodu da kroz rad na konkretnom projektu neposredno surađuju te da se na praktičan način upoznaju s muzejsko-galerijskim procesima rada i načinom funkcioniranja. Iza ovog naizgled neformalnog okvira stoji jasna poruka da je Galerija umjetnina njihov legitiman i prirodan prostor komunikacije. Ukupno je priređeno deset jednodnevnih izložaba, a parove umjetnik/kustos činili su: Vilma Reljić i Božo Kesić, Dragoslav Dragičević i Antonija Mihovilović, Luka Mimica i Mirjana Malovan, Lana Stojičević i Lana Beović, Tina Vukasović i Jelena Pavlinušić, Domagoj Burić i Anita Dinielli, Anja Jelaska i Gabrijela Terze, Đani Martinić i Lana Brajković, Tamara Bilankov i Mia Raos te Petar Katavić i Ines Nimac. Na kraju, kao točka na i priređen je ovaj katalog.

Važno je istaknuti da program *Utorkom u Galeriji - Fast forward* nije plod slučajnosti i trenutne inspiracije. Gledajući u galerijski retrovizor možemo uočiti referentna uporišta u nedavnoj, ali i pionirskoj etapi povijesti ustanove. Galerija umjetnina je osnovana s misijom da promovira suvremenost. Zato smo i u vrijeme kada se vodila borba da se *Galeriji* ustupi zgrada bivšeg Muzeja revolucije isticali *da su sazrele okolnosti da se u organizacijskom i programskom aspektu Galerija umjetnina transformira u muzej moderne i suvremene umjetnosti*. To je *preduvjet njene društvene relevantnosti u budućnosti*. Inzistiranje na suvremenosti u dijelu javnosti izazivalo je zazor. Tako su se mogle čuti primjedbe da u Galeriji umjetnina moraju izlagati samo *provjerene* vrijednosti. Uglavnom se radilo o samozvanim koncesionarima i

Vedran Perkov

19. siječnja 2012.

Viktor Popović

2. veljače 2012.

zagovarateljima lokalne tradicije, slikarima za vjenčanja i male znakove pažnje, oportunistima i ispraznim dekoraterima i ilustratorima čija *glasovitost* uglavnom završava s tablom grada, a rjeđe doseže županijske granice. Pozivajući se na pravo dosjelo, reciklirajući u radu davno apsolvirane probleme i s rezultatima usporedivim cijedenju suhe drenovine, gorljivo su branili stav da u muzeju nije mjesto umjetničkoj i biološkoj mladosti. Takav stav nije samo u sukobu s elementarnom logikom već i s povijesnim činjenicama.

Početak priče o Galeriji umjetnina vezan je uz vrijeme kada je Hrvatska svim silama pokušavala uhvatiti korak s vremenom. Na legendarnoj *Prvoj dalmatinskoj umjetničkoj izložbi* održanoj u Splitu 1908. sudjelovali su uglavnom mladi ljudi na početku svoga umjetničkoga puta. Ivan Meštrović, Branislav Dešković i Miho Marinković navršili su dvadeset i pet godina, Angjeo Uvodić dvadeset i osam, Mirko Rački dvadeset i devet, a Toma Rosandić trideset. Vidoviću je trideset i osam, Medoviću pedeset i jedna, Bukovcu pedeset i tri godine, najmlađem Vinku Foretiću je dvadeset, a najstarijem Ivanu Rendiću tek pedeset i devet godina. Danas bi rekli da je na izložbi predstavljena mlađa i srednja generacija. Stoga ne čudi da su vlastitom energijom i beskompromisnošću inaugurirali suvremenu umjetnost učinivši vrijeme budnica i davorija dalekom prošlošću. I sve to unatoč žestokim osporavateljima, od zagovornika patetičnog historizma i samodopadnog romantizma do sitničavog realizma i militantnog klerikalizma, kojima nisu bili strani niski udarci i podmetanja svake vrste. Da se čekalo da *sazriju*, Splićani bi bili uskraćeni za djela u tom trenutku najpotentnijih kipara, Meštrovića i Deškovića, a i sam Vidović bi bio na granici zrelosti. Upravo je ta mladost inicirala osnivanje *galerije modernih slika*, odnosno *umjetničkog muzeja*. Zaključak je nedvojben, mladost i suvremenost u temeljima je Galerije umjetnina.

U prva dva desetljeća veza s recentnom umjetnošću održavala se kroz sporadične otkupe, budući da u tom razdoblju *Galerija* nije priređivala izložbe. Dolaskom na čelo kuće Krune Prijatelja 1950. započelo se s intenzivnom izložbenom djelatnošću. Od prve galerijske izložbe 1953. pa do 1979., kada Prijatelj napušta Galeriju, priređene su brojne izložbe, pretežno suvremenih autora. Suradnjom s drugim institucijama i prenošenjem izložaba nastojalo se doskočiti skromnim prostornim i financijskim uvjetima. Razumljivo, Galerija umjetnina u danim uvjetima nije mogla, poput zagrebačke Galerije suvremene umjetnosti, biti sukreator recentnih umjetničkih tendencija, posebno onih s neoavangardnim predznakom. Za takvo što, pored institucionalnih manjkavosti, nedostajala je *kritična masa* umjetnika, kritičara i, naravno, publike.

Slijedila su dva desetljeća u kojima je *Galerija* dospjela na margine likovnih zbivanja. Ne samo da se broj izložaba rapidno smanjio već je izložbena politika i izbor izlagača značio otklon od ranije koncepcije i bijeg od vlastitog vremena. Ako tome pridodamo nepostojanje stalnog postava od 1982., ne čudi da je Galerija umjetnina tonula u zaborav. Teško se mogu sagledati sve negativne posljedice takvoga stanja za umjetnički život grada. S izuzetkom projekta *Art-ljeto* iz sredine 80-ih, Split nije aktivnije participirao u promociji suvremene umjetničke prakse. Porazna je činjenica da pojedini ključni protagonisti hrvatske suvremene umjetnosti uopće nisu izlagali u Splitu. Drugi su se sporadično javljali na skupnim izložbama.

Boris Šitum

23. veljače 2012.

Siniša Labrović

2. ožujka 2012.

Kustoski tim okupljen krajem devedesetih godina pred sebe je postavio ambiciozne planove s ciljem stvaranja aktivne i otvorene muzejske ustanove. Posebna pozornost posvećena je izložbenoj djelatnosti. Istodobno je trebalo sanirati propušteno i stizati novo, što je utjecalo na izlagačku koncepciju. Stoga su na većini izložaba, osim recentnih, prezentirani i raniji radovi pojedinog autora. Na taj su način predstavljeni važni protagonisti hrvatske i splitske suvremene umjetnosti: D. Sokić, G. Trbuljak, L. Artuković, G. Petercol, N. Ivančić, D. Rakoci, D. Martinis, I. Faktor, I. Posavec, A. Rašić, G. Žuvela, M. Mijić, K. Kovačić, ... ali i oni starije generacije: Lj. Ivančić, J. Dobrović, M. Ujević Galetović, M. Galić, Đ. Seder. Kao logičan slijed 2010. pokrenut je novi izložbeni ciklus pod nazivom **Jedan na jedan**. Temeljna odrednica koncepta je dijalog. Dijalog dvoje autora koji istodobno izlažu, dijalog kustosa koji zastupaju svog umjetnika, ali i dijalog Splitske s drugim umjetničkim sredinama. Do sada su se *sučelili* Đ. Jandrić i V. Perković, I. Eškinja i V. Popović, R. Efendić i V. Žanić, I. Rončević i M. Trebotić, B. Bućan i G. Žuvela, K. Hraste i S. Majkus.

Istodobno, osim za etablirane suvremene autore, neuobičajen senzibilitet za muzejsku ustanovu iskazan je prema mladim umjetnicima. Respektirajući njihovu brojnost i kvalitetu, ujedno tvrdo vjerujući da joj je to dužnost, Galerija umjetnina im je *stavila na raspolaganje* svoje izložbene prostore i ljudske resurse. U svibnju 2000. započeo je ciklus izložaba mladih autora. Do danas je kroz taj program predstavljen cijeli niz umjetnika, od kojih su se mnogi u međuvremenu potvrdili kroz brojne izložbe i nagrade: V. Popović, V. Košir, R. Efendić, D. Oki, A. Opalić, K. Restović, D. Kovač, L. Živković Kuljiš, I. Bura, G. Škofić, A. Florićić, S. Labrović, V. Bilić-Prčić, M. Vekić, J. Rasol, S. Mateljan, B. Jurjević, A. Korkut, T. Meštrović, M. Biljak, V. Perković, B. Šitum, E. Dragičević, S. Gašperov, V. Barić, M. Marković, I. Vraneković, M. Giba, P. Pavić, I. Tudek ... Na potencijal mlade generacije splitskih umjetnika ukazali smo skupnim izložbama *Suvremena splitska fotografija : Life & Art* (2003.) i *Splitska suvremena umjetnost / Nova generacija* (2006.). Otvorenost prema mladim autorima potvrđena je i kroz novi stalni postav gdje se svjesno ušlo u rizik prepoznavanja vrijednosti u trenutku nastanka. Nije se htjelo isključivo *igrati na sigurno*, odnosno izlagati samo provjereno i verificirano. Tako su uz etablirana imena u postav uvršteni radovi V. Perkova, S. Labrovića, V. Popovića, B. Šituma, L. Barbića, T. Meštrovića, R. Poljak, ...

Takva programska opredijeljenost potvrđena je i kroz informativno-edukativni program pod nazivom **Razgovor s umjetnikom / Razgovor o umjetniku**. Više je razloga za njegovo pokretanje. Prije svega, recentna muzejska praksa naglasak stavlja na pedagoški rad i komunikaciju s najširoom publikom. U slučaju Galerije umjetnina i Splitske ta je potreba još naglašenija. Otvorenjem novog stalnog postava Galerije umjetnina 2009., zainteresirana je publika nakon skoro trideset godina dobila prigodu da se upozna s vrijednim fundusom. U međuvremenu su brojne generacije ostale uskraćene za susret s vrhunskim umjetničkim djelima, što je svakako utjecalo na gubitak povijesne dimenzije, ali i na srozavanje kriterija i standarda likovnog života. Posljedice takvog stanja su itekako uočljive, počevši od pomanjkanja interesa za umjetnička događanja do dominantnog ukusa, izrazito nesklonog suvremenoj umjetničkoj praksi.

Apriorni zazor prema suvremenoj umjetnosti ponajviše je posljedica neinformiranosti. Stoga su *Razgovori*

Rino Efendić

15. ožujka 2012.

**Gildo Bavčević
Vilma Reljić
Tina Vukasović**

5. travnja 2012.

upravo osmišljeni s ciljem da se taj problem *sanira*. Mišljenja smo da su publici posebno interesantne informacije koje o svom radu mogu dati sami autori. Naime, kroz neposrednu komunikaciju, u kojoj umjetnici predstavljaju svoj rad, a publika ima mogućnost da slobodno komentira i pita, ponajprije se može uspostaviti aktivan i kritičan odnos prema recentnoj umjetnosti. U okviru ovog programa do sada su se predstavili V. Perkov, V. Popović, B. Šitum, S. Labrović, R. Efendić i troje mladih splitskih umjetnika: G. Bavčević, V. Reljić i T. Vukasović.

Svakako treba istaknuti da u međuvremenu nisu zanemareni ni *baštinski* programi. Paralelno su obrađivani i prezentirani pojedini segmenti i autori iz fundusa, kao i važne ličnosti hrvatske i splitske moderne umjetnosti. Podsjećamo na neke izložbene projekte: *Izbor djela iz Zbirke starih majstora Galerije umjetnina*, *Antologijska djela Galerije umjetnina*, *Emanuel Vidović - djela iz fundusa Galerije umjetnina*, *Mato Celestin Medović - djela iz fundusa Galerije umjetnina* i *Angjeo Uvodić - djela iz fundusa Galerije umjetnina*. Vezano za proučavanje lokalne umjetnosti svakako posebno mjesto zauzima rekonstrukcija legendarne *Prve dalmatinske umjetničke izložbe*, no izuzetno su vrijedni prilozi i monografske izložbe Ivana Mirkovića i Ante Katunarića.

Na kraju, vratimo se na *Utorke u Galeriji*. Rijetko kada je Galerija umjetnina bila prožeta tako pozitivnom energijom kao na otvorenjima utorkom. Prijateljska atmosfera i posjećenost iznad svih očekivanja mora se posebno notirati. Bez ikakve dvojbe možemo ocijeniti da su mladi umjetnici i povjesničari umjetnosti, uz očekivane i razumljive manje nespretnosti, iskoristili pruženu šansu. Za nadati se da će im stečeno iskustvo biti poticaj za rad i međusobnu suradnju u budućnosti. Konačno, zbog svega navedenog, bilo bi lijepo povodom istog ili sličnog programa nastaviti druženja. Utorkom ili nekim drugim danom, svedeno. Nije isključeno ponovno dovođenje u pitanje orijentacije prema suvremenoj umjetnosti i mladim umjetnicima, i to kada smo konačno dočekali Umjetničku akademiju i studij povijesti umjetnosti. To bi bilo neprimjereno i prema prošlosti, a puno više prema sadašnjosti i budućnosti same ustanove, umjetnika i umjetnosti. Tražiti od današnje generacije umjetnika da se strpe, a od kustosa da vraćaju nekakav dug provincijskoj osrednjosti, od Galerije bi stvorilo nepotrebno mjesto, a trud studenata i profesora bio bi uzaludan.

Božo Majstorović

FFWD

12 / 06 Vilma Reljić & Božo Kesić

19 / 06 Dragoslav Dragičević & Mirjana Malovan

26 / 06 Luka Mimica & Antonija Mihovilović

03 / 07 Lana Stojićević & Lana Beović

25 / 09 Tina Vukasović & Jelena Pavlinušić

02 / 10 Domagoj Burilović & Anita Dinielli

09 / 10 Anja Jelaska & Gabrijela Terze

16 / 10 Đani Martinić & Lana Brajković

23 / 10 Tamara Bilankov & Mia Raos

30 / 10 Petar Katavić & Ines Nimac

Bez naziva (2012.)

željezo
promjenjive dimenzije

Frekvencija

Tematika izložbe *Frekvencija* **Vilme Reljić** vezana je za materijalizaciju zvučne frekvencije u objektu, pri čemu se u oblikovanju referira na tradiciju minimalističke skulpture.

Koncepcijski se pruža i dalje od samog fenomena pojavnosti zvuka u objektu, reflektirajući sam proces stvaranja i umjetničkog promišljanja mlade umjetnice. Naime, njeno polazište, kako stvaralačko tako i interpretacijsko, uvijek je objekt iz kojeg se emitira frekvencija zvuka, ali ne kao nešto raspoznatljivo osjetilom sluha, već imaginarno, podložno subjektivnom doživljaju.

Bez naziva (2012.) predstavlja jednu od etapa djelovanja Vilme Reljić u navedenom tematskom okviru. Kroz poznati minimalistički postulat repetitivnosti forme promatrač je suptilno pozvan spoznati ritam koji se stvara suodnosom dvije željezne konstrukcije u prostoru, čime se sugestivno upućuje na iluziju zvuka koja emanira iz objekta. Ovaj konceptualni rad ogoljen je do osnovnih konstrukcijskih elemenata, ustupajući mjesto neopterećenoj i slobodnoj interpretaciji promatrača koji mijenja ulogu: od onoga koji promatra, postaje onaj koji sluša.

Ravnopravan i nužan komplement spomenutom radu video je instalacije ***White For Lilith (2011.)***, sjecište umjetničkih promišljanja o vlastitim radovima. Instalacija na slikovit način predstavlja prirodno okruženje mora kao medija ideja i skica koji je fizički prožimaju u trenutku osobnog, doslovnog i metaforičkog uranjanja u materiju. Nepravilnim gibanjem stvara frekvenciju koja prelazi na njeno tijelo, spajajući se s perjem na licu, koje je umjetnica prethodno postavila na površinu fluida, tvoreći tako cjelinu, vizualnu reprezentaciju osobnog shvaćanja ritma. Sam rad objašnjava proces nastanka njenih djela, razlažući ga bilježenjem zvučne frekvencije koju autorica potom premješta u određeni, prema njenoj interpretaciji, odgovarajući objekt.

Na samom kraju, pri razmišljanju o konceptu *zvučnosti* umjetničkih djela Vilme Reljić neizbježna je referenca na Johna Cagea koji je 1952. godine izjavio: *Ne postoji takva stvar kao što je tišina*. Doista, njeni radovi nisu tihi, oni se obraćaju svima koji ih žele poslušati.

Božo Kesić

Bez naziva (2012.)

keramika, drvo
promjenjive dimenzije

Igra

Na izložbi pod nazivom *Igra* mladi umjetnik **Dragoslav Dragičević** predstavlja se jednim radom. ***Bez naziva (2012.)*** koncepcijski je intrigantno djelo sastavljeno od dva dijela: autoportreta i šezdeset četiri crne i bijele maske složene izmjenjivim, pravilnim ritmom, sugerirajući tako formu šahovske ploče. Gotovo u maniri starih likovnih majstora, umjetnik ostvaruje mimetički autoportret u klasičnoj tehnici keramike, idealizirane, glatke teksture izrazitog sjaja, kojega suprotstavlja maskama lišenim svakog izražaja. Time kao da podcrtava vlastito suočavanje sa svijetom prepunim jednoličnih ljudi koje svakodnevno susreće. Istodobno, ovim radom želi obilježiti prekretnicu u svom životu, trenutak kada završava formalno obrazovanje i dobiva potpunu slobodu u svom umjetničkom stvaranju. Ona ga na jedan način zastrašuje jer mu pruža mnoštvo novih mogućnosti, a sve ovisi o potezima koje će povući u igri života, u kojoj se neprestano izmjenjuju dobra i loša iskustva. To akcentira *dijalogom* vlastitog keramičkog pozitivu s maskama, poručujući nam da je spreman suočiti se sa svime što mu budućnosti donosi.

Sam naslov izložbe sugerira autorovo viđenje života kao igre, u kojoj se suprotstavljaju krajnosti: bijelo i crno, svijetlo i tamno, bijeli kubus izložbenog prostora naspram organskoj formi portreta. To je ujedno i jedan od autorovih najintimnijih radova i predstavlja svojevrsnu autobiografiju, istovremeno ocrtavajući njegov umjetnički rukopis i egzistencijalne preokupacije. Dragičevićeva su kiparska ostvarenja gotovo uvijek motivirana iznutra, baveći se osobnim dvojabama i unutarnjim sukobima. Svojim se djelom u potpunosti ogolio pred publikom, te je na iskren i sebi svojstven način iznio svoja propitkivanja i sumnje, što ga nije učinilo slabim, već je dalo snagu njegovom umjetničkom djelu.

Antonija Mihovilović

Bez naziva (2012.)

drvo
25 x 25 x 50 cm

Svetkovine

Izložba **Luke Mimice**, pod nazivom *Svetkovine*, obuhvaća četiri figurativne skulpture od drva i jednu instalaciju od pepela. Skulpture su zamišljene kao makete koje mogu postati javnim plastikama, ali i kao obredni predmeti plemenskih zajednica. Kroz njih autor prezentira vlastiti pogled na pojave u suvremenom društvu, koje prikriveno oblikuju naše stavove i navike.

M.M.: Što želiš naglasiti uvodeći postament kao osnovni motiv i formu?

L.M.: Koristio bih ja stup srama, ali, ah, taj današnji besramni svijet... Postamentima se nekoga ili nešto isticalo, veličalo, naglašavalo..., a ja ih kroz igru radim kao plemenske krijesove, lomače na kojima se uništava sve negativno. Na vrh osuđenih na uništavanje stavljam motive za koje uglavnom intuitivno osjećam da kriju nešto loše što želim popitati, spoznati i dokazati.

M.M.: Jesu li tvoji kreativni poticaji plod promatranja društvene situacije ili unutarnjeg propitivanja?

L.M.: Inspirira me svašta, vozači koji ne daju žmigavac, pijani kladioničari, histerične žene, nesposobni na funkcijama, redovi u menzama, umjetnici, naravno... Ovaj svijet je vrelo inspiracije, samo treba gledati.

M.M.: Korištenjem svakodnevnih predmeta očigledno pokušavaš uspostaviti dijalog s publikom. Koje strategije pri tome koristiš? Pokušavaš li provocirati društvo, suočiti se s njim samim ili samo iznijeti vlastito mišljenje o našoj mikrozajednici?

L.M.: U radovima ne namećem svoje stavove, nedoumice ili razmišljanja. Želim potaknuti raspravu o stvarima i pojavama u društvu koje doživljavamo normalnim, na koje smo se navikli, ali koji u sebi imaju neku prikrivenu opasnost koju bi svatko trebao preispitati. Radovima postavljam pitanje, izazivam pametnije od sebe da odgovore. I mene zanima odgovor.

M.M.: U kakvom je odnosu hrpa pepela s ostalim radovima iz ciklusa?

L.M.: Pepeo je zaokružena priča, predstavlja postament sa svojim artefaktom koji je već zapaljen. A taj artefakt prepuštam interpretaciji promatrača...

M.M.: Namjeravaš li širiti ovaj koncept ili izložba predstavlja zaokruženi ciklus?

L.M.: Svakako, ovo je tek pregled za petnaestak stvari kojima zaokružujem priču. Što sam stariji, sve sam čangrizaviji, što je rezultat mog sve uspješnijeg detektiranja slabosti sviju nas. Kroz ovakvo izražavanje pokušavam od svega lošeg što mi se događa napraviti nešto što ima smisla.

Mirjana Malovan

Dvoboj (2012.)

gobleni
promjenjive dimenzije

Dvoboj

Na izložbi pod nazivom *Dvoboj Lana Stojićević* se predstavlja s devet radova izvedenih u tehnici ručnog veza, odnosno goblenima. Suvremenom tematikom aktualizira i vraća u život jednu zastarjelu tehniku. Odabirući za galerijski prostor medij koji je kroz povijest okarakteriziran kao tipično ženski, te naposljetku degradiran u stereotipni kič, autorica preispituje vrijednost *drugorazrednih, ženskih, amaterskih, dekorativnih* tehnika naspram tzv. visoke umjetnosti.

Za motive odabire razne satirične prikaze političkih igara i borbe za vlast. Prisutnost isključivo muških političara može se protumačiti kao komentar na trenutnu hrvatsku i svjetsku političku scenu, odnosno nedostatak žena u tom polju. Iščitavanje rada u kontekstu rodne problematike može se primijeniti i na razini samog medija. Prikazujući stereotipno *muške* teme u isključivo *ženskom* mediju, autorica uspijeva stvoriti svojevrsnu dihotomiju koja je prisutna u svakom od devet radova. Nadalje, ona poništava *estetske zakonitosti* i dekorativnost tradicionalnih goblena gradeći ih isključivo monokromatski. Naznake boje primjećujemo tek u pojedinim detaljima. Zlatni okviri goblena također su konformirani dualnosti koju autorica primjenjuje; njihova uobičajena dekorativnost i kič poništeni su sivom bojom, što ih čini prirodnim nastavkom samih prikaza.

Važno je napomenuti da umjetnica koristi vlastite motive umjesto već zadanih predložaka, kao što je to bila praksa u tradicionalnoj izradi goblena. Koristeći se zadanim predlošcima, koji su se većinom sastojali od idealiziranih prikaza svakodnevnice i pritom prelazili u svojevrsni klišej, žene uključene u ovu vrstu umjetničke prakse nisu bile poticane na kreativnu slobodu u kojoj su uživali njihovi muški suvremenici. Izvodeći svoje originalne motive autorica upućuje gledatelja/gledateljicu na preispitivanje složene rodne problematike, još uvijek prisutne u umjetničkom svijetu i društvu općenito.

Naposljetku, *Dvoboj* Lana Stojićević nam se ne obraća samo s jedne interpretativne razine; uz očite konotacije političkog dvoboja, on preispituje i borbe za pozicije moći, rodnu jednakost te revalorizaciju marginaliziranih tehnika u umjetnosti.

Lana Beović

Peci, peci, pec (2012.)

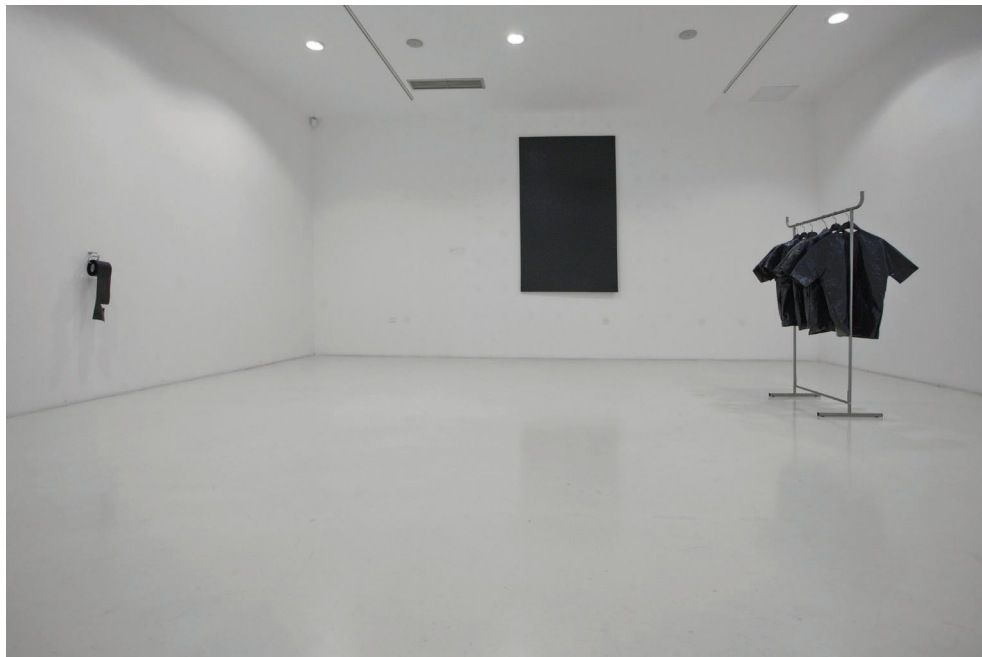
elastične gumice
promjenjive dimenzije

Peci, peci, pec

Tina Vukasović predstavlja se prostornom instalacijom pod nazivom ***Peci, peci, pec (2012.)***, kojom problematizira relaciju promatrač - umjetničko djelo, odnosno ustaljeni način izlaganja u galerijskom prostoru u kojem je posjetitelj nerijetko sveden tek na pukog promatrača.

Kao materijal koristi raznobojne elastične gumice. Korištenjem jeftinog i potrošnog materijala umjetnica propituje sustav određivanja vrijednosti umjetničkog djela. Njihovim povezivanjem plete višeslojnu mrežu koja ispunjava izložbeni prostor i pri umjetnom svjetlu stvara raznolike optičke efekte. Budući da svojim kretanjem i dodirivanjem mreže mijenjaju strukturu i optičkih efekata i same mreže, posjetitelji i prostor postaju sastavni dio umjetničkog djela. Time je naglasak sa samog djela premješten na osjetilna iskustva i učinke nastale u interakciji promatrač - djelo. Učinci su subjektivni i mogu varirati od igre i očaranosti do nesigurnosti i straha jer se ne mogu predvidjeti ni kontrolirati pokreti ostalih posjetitelja. Naime, svaki je posjetitelj potencijalni inicijator promjene i, hotimično ili ne, trganja mreže koje za nekoga može biti bolno. Na taj način instalacija od šarenog prostora igre postaje mjesto opasnosti i potrebe za kontrolom. Na to nas upućuje i sam naslov djela, koji s jedne strane evocira na dječju brojalicu, dok je s druge upozorenje svima koji ulaze u izložbeni prostor. Uostalom, sama izvedba ove instalacije protkana je neizvjesnošću u konačan ishod, i upravo je u tome čar i radost njenog stvaranja.

Jelena Pavlinušić

WC papir (2011.)

najlon, držač za WC papir
20 x 10 x 10 cm

Vječna slika (2011.)

najlon, okvir
200 x 130 cm

Majice (2011.)

najlon, vješalice za odjeću, stalak za odjeću
70 x 50 x 40 cm

Najlon

Stvaralaštvo **Domagoja Burilovića** temelji se na društveno angažiranom pristupu. Teme crpi iz aktualnih događaja, a naglasak stavlja na egzistencijalna pitanja. Izložbom *Najlon*, osim o ekološkoj problematici i položaju pojedinca unutar društva, progovara i o konvencijama svijeta umjetnosti.

U izradi slike-objekta i dviju instalacija, izloženih u Galeriji umjetnina, koristi crne vreće za otpatke načinjene od recikliranog materijala. Taj nusprodukt suvremene tehnologije i potrošačkog društva predstavlja atipično gradivno sredstvo u izradi umjetničkog djela. Slične postupke, s ciljem kritiziranja masovne proizvodnje, koristili su *Novi Realisti* 60-ih godina prošlog stoljeća. Autor na taj način usmjerava pažnju na globalizacijske procese koji, pod izlikom recikliranja, stvaraju potpuno drugu stvarnost. Upotrebom *ready madea* i prenamjenom vreća za otpatke, odnosno korištenjem prezrenog materijala, upozorava i na problem zagađenja sve većom proizvodnjom i akumuliranjem otpada.

Ironičan odgovor na pitanje o *idealnom* i *trajnom* mediju ponuđen je u ***Vječnoj slici (2011.)***. Umjesto klasičnog platna na okvir je razapeta nerazgradiva masa plastike. Sakupljanje umjetničkih djela te problematiziranje njihove trajnosti unutar muzejsko-galerijskog sustava teme su na koje autor nudi provokativna rješenja. Depo postaje deponij, mjesto odlaganja i nagomilavanja predmeta sumnjivih vrijednosti, nečeg nevažnog i prošlosezonskog što je posljedica potrošačke kulture i konzumerizma koji su penetrirali i u umjetnost.

U djelu ***Majice (2011.)*** od plastike, koja je recikliranjem izgubila na kvaliteti, oblikuje karakterističan odjevni predmet. Propitujući zakonitosti proizvodnje zadire u samu srž potrošačkog društva. Repetitivnost majica ukazuje na bezličnost i uniformiranost u suvremenom društvu. Upotreba banalnog i dostupnog materijala u njihovoj izradi poništava osjećaj svake posebnosti. Ovaj rad na ironičan način upozorava na otuđenje pojedinca i od društva i od sebe, što Guy Debord u *Društvu spektakla* naziva otuđenjem aktivnog subjekta koji je sveden na inertnog sudionika.

Oblikovanjem trivijalnih i nepotrebnih predmeta umjetnik skreće pozornost na promjene koje je suvremeno društvo donijelo sa sobom. Upotrebom istog materijala, crnih vreća za otpatke, u sva tri rada, od kojih je estetski i konceptualno najdosljedniji ***WC papir (2011.)***, autor stvara atmosferu koja pridonosi osjećaju zasićenja i onečišćenja društva u kojem živimo.

Anita Dinielli

Tati i Tatlinu (2012.)

ulje na platnu, drvo, pijesak, metalne makete
(6) 30 x 40 cm, 120 x 100 cm, 170 x 80 x 15 cm

Tati i Tatlinu

Izložba **Anje Jelaske, *Tati i Tatlinu (2012.)***, obuhvaća sedam ulja na platnu te drvenu instalaciju - pješčanik s maketama građevinskih strojeva. Odgovori na radom postavljena pitanja zapravo su nova pitanja za svakog od promatrača ponaosob. Pješčanik, kao najtaktičniji element, poziva na spuštanje na tlo, na novo otpočinjanje i dječju igru ozbiljnim predmetima. Gradnja strojevima, koji postaju autori projekta unutar projekta, zapravo je nadogradnja i u fizičkom i u psihološkom obliku - bilo *bušenjem* novih puteva ili *zatrpavanjem* starih, bilo *odbacivanjem* ili *prenošenjem* tereta.

Taj slijepi nagon za igrom čovjekova je bit - intuicija koja se, prema Nietzscheu, ispoljava kao volja i koja razum stavlja u svoju službu. U bezvremenskoj igri umjetnika zrcali se izvorna igra svijeta, vječno vraćanje istog koje objelodanjuje tragiku života, ali i jedinu mogućnost pomoću koje se ona može izdržati - umjetnost. Sloboda umjetnika da u djetinjoj igri otkrije građenje i rušenje, nastajanje i nestajanje, ujedno je i teret i odgovornost.

Projekcija dijela naše psihe u nežive stvari oživljuje materiju - ono neobjašnjivo ispunjavamo sadržajima svoga nesvjesnog i igramo se dijelom svoje ličnosti koji zna što se zapravo događa. Stiješnjenost između pješčanog temelja i sposobnosti kojima gradimo vlastitu viziju svijeta manifestira se putem de Chiricove imaginacije - s onu stranu fizike iluzija i stvarnost su zamijenjene, vrijeme zaustavljeno, a sva logičnost antilogičnog svijeta vidljiva.

Strogi i hladni oblici kamenih kolonada nastanjeni su dugim sjenama stvorenim svjetlom iz nevidljivog izvora. Oštrom perspektivom stavljen je naglasak na Tatlinov *Spomenik Trećoj Internacionali*, simbolu jednog od bezbrojnih pokušaja mijenjanja, koji je još samo jedan dokaz Nietzscheove ideje cikličnosti svijeta. Umjesto kružnice vječnog traženja, svaka revolucija (i francuska, i ruska, i nedavna arapska) odabire *konstruktivni* pravocrtni galop tijekom kojeg se ciljevi iskrive na putu do ostvarenja.

I sami gradimo i stvaramo vlastite mikroutopije. No, jesu li nam uopće poznate sile koje nas potiču na njihovo stvaranje - leže li one na kolektivnim iluzijama koje nastaju u trenutku kada ostanemo bez čvrstog temelja? Varamo li sami sebe toliko dobro da to ni ne znamo? Da li je Schopenhauer u pravu kada kaže da je naše uvjerenje kako postojimo da bismo bili sretni zapravo zablude jer je čovjeku potrebno ono najgore, koje će mu biti kamen temeljac u novom stvaranju boljeg?

Otkrivena praznina i besmisao imaju svoj umjetnički izraz kojeg je potrebno pronaći postavljajući se pred sam život, u kojem umjetnost može biti produktivna jedino ako ga mijenja i preoblikuje. Početak mijenjanja leži u samom htijenju koje je zapravo stvaranje. Htijenje je i uvjerenje da je sve čudesno, i to daleko čudnije nego što možemo shvatiti, rekao bi van Gogh, jedan od prvih buntovnika u svijetu umjetnosti.

Gabriela Terze

Spodobanko (2012.)

acryl
190 x 70 x 70 cm

Vučemo se kao bolesni psi uz plotove tuđih sreća, tuđeg smijeha... Zalajemo sami u noći. Gledamo sumnjičavo, razroko, na obje strane života, oprezno. Otrovani. Osakaćeni za toplinu nekog dodira, za mirise cvijeća, za proljeća, za jutro, za buđenje, za smisao hodanja, gibanja...Kamo? Otrovani. Otrovani. Otrovani.

Ranko Marinković, *Kiklop*

Dani Martinić predstavlja se radom pod nazivom **Spodobanko (2012.)**. Riječ je o skulpturi izrađenoj od acrystala i visokoj 180 centimetara. Na prvi pogled pažnju na ovom aktu privlače, prvenstveno, lice figure i izobličene ruke. Nasuprot ostatku skulpture, koji je potpuno bijel, na lice je nanesena boja. Plava boja označava oči, dok je širokim crvenim lukom naznačen zastrašujući osmijeh. Gledajući od dna skulpture, noge su anatomske realne, iako u određenom grču, što cijeloj skulpturi daje osjećaj nestabilnosti i nesigurnosti. Prema gore, skulptura je sve više deformirana, a glava je vrhunac te izobličenosti i predstavlja svojevrsni groteskni prikaz ljudskog lica.

Razum je ono što nas čini ljudima i što nas razlikuje od životinja. No razum je i ono što nas često uništava, što nas otuđuje od prirode i drugih ljudskih bića i, naposljetku, vraća u životinjsko stanje. Usred tehnološkog razvoja i brojnih dostignuća kojima se čovječanstvo ponosi, nije došlo do napretka čovjekovog duha i čini se da se čovjek sve više udaljuje od onoga ljudskog.

Pojedinac je u današnjem svijetu izgubljen. Nakon razočaranja u religiju, a zatim i u znanost, izgubio je tlo pod nogama. Trčanje za novcem, uspjehom i materijalnim bogatstvom samo je ukrasna fasada koja pokriva prazninu, osamljenost i nadasve strah. Čovjek se otuđuje od sebe i od drugih. Polako nestaje sve ono ljudsko u njemu. On postaje ugrožena, prijeteca kreatura. Klaunovski osmijeh, iscrtan na skulpturi, samo na trenutak priziva sreću i zabavu. Kad shvatimo da iza tog nasmiješenog lica stoji samo praznina i usamljenost, skulptura postaje zastrašujuća i čak prijeteca. Osmijeh se pretvara u iskrivljenu grimasu, u bol, u krik.

Marinkovićev lik na kraju romana četveronoške otpuže u zoološki vrt jer je sve ljudsko iz njega nestalo. Rat, još jedan ljudski *izum*, uništio je sve što je u njemu bilo čovječno. Premda se cilj činio potpuno različit, jesmo li i danas na pragu istoga rezultata? Uništavamo li čovjeka u ime razvoja i napretka? Koliko smo blizu slici *Spodobanka*? Pužemo li lagano, ali sve brže i brže, kao i Marinkovićev Melkior, ka Zoopolisu?

Ovo vrijeme tako treba širom otvorene ljudske oči. Valerije Michieli

Lana Brajković

Pokret (2012.)

2 kanalna video instalacija, 16 : 9, boja, stereo, 10' 00" loop
video still

Pokret

U sklopu ciklusa *Utorkom u Galeriji - Fast Forward* **Tamara Bilankov** se predstavlja video radom ***Pokret***, koji je nastao u produkciji Umjetničke akademije u Splitu, Odsjeka za film i video. Video je snimljen u prostorima tvornica *Dalmacijavino*, *Brodosplit* i pogona *Uzor*, koji ujedno čine scensku podlogu za ovaj rad. Riječ je o industrijskim pogonima koji su nekoć bili gospodarski centri našeg grada. Prostor i odišu sjetom i kontinuirano nas podsjećaju na procese proizvodnje, što i jest njihova primarna funkcija. Sad im umjetnica pokušava dati još jedan novi izvor života. Rad se u cjelini bavi socijalnom tematikom koju komunicira kroz plesni medij, dajući prednost potonjem. Putem scenskog pokreta ulazimo u svijet izvođača Alena Čelića, Romana Dautanca i Nele Sisarić te kroz potpuno novu prizmu sagledavamo navedene prostore. Autorica im daje osnovne sugestije u odnosu na načinu pokreta i kretanje unutar kadra, a potom ih prepušta vlastitom osjećaju za kretnje, kojega plesači crpe iz prostora. Njihov ples predstavlja zbirku utisaka o prostoru i izvještaj o životu u pomalo napuštenom prostoru. Iako autorica nije fizički prisutna u radu, stvara se dinamičan odnos autorice i plesača, gdje se oni međusobno nadopunjuju.

Izvor inspiracije za Tamaru Bilankov je ljudsko tijelo i novi pogledi na njega. Kroz tijelo kao medij i video posredovanje ona iskazuje emocije i samu kritiku. Kao što sama umjetnica kaže: *Financijska kriza je apsolutno sveprisutna, ali unatoč njoj i život je prisutan. Zapravo se nekad čini da je glazbena podloga ovog svijeta sada puno jača te kao da od nje i ne čujemo jedni druge. Ljudsko tijelo kao organ pronalazi svoje načine za realizaciju, makar ona bila i na samoj margini, jer možda upravo na margini počinje iluzija za kojom smo u potrazi cijelo ovo vrijeme.*

Mia Raos

Broj 1 (2012.)

ulje na platnu, drvo, terakota
150 x 210 cm, 210 x 80 x 72 cm, 12 x 12 x 4 cm

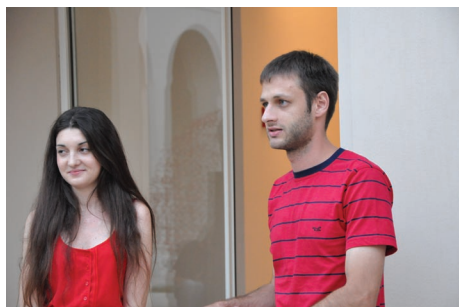
Preobrazba

U sklopu programa *Utorkom u Galeriji - Fast Forward* mladi umjetnik **Petar Katavić** predstavlja se publici izložbom pod nazivom **Preobrazba (2012.)**. Riječ je o tri rada većih dimenzija i kompozitnog karaktera. Naime, tradicionalna uljana slika nadopunjena je instalacijom s kojom se u podnožju spaja.

Pojavnost svijeta nudi stvarnost koju umjetnik svojim radovima želi razbiti tako što nas postupcima reduciranja i umnažanja vodi na put od figurativnog do apstraktnog, otvarajući nam oči u drugoj stvarnosti. Put je najvažniji; on je spoznajni proces o izmjenjivosti perspektive, dokaz njene nestalnosti. Stoga preobrazba nije samo u radovima, već i u nama samima. Kao što korištenjem zagasitih tonova umjetnik želi u jednom trenutku postići trulu i raspadajuću atmosferu, tako i mi hodamo mostom ostavljajući jedan krajolik ususret drugom, a pritom se rastače svijet iz kojeg dolazimo. Kako sam kaže: *Truljenjem, biljke gube svoju formu i boju te se u konačnici pretvaraju u neprepoznatljivu (apstraktnu) tvar*. Autor nas postupno preobražava, a zapravo nam u dubini svoje umjetničke intuicije daje razlog za kritiku postojećeg.

Inspiraciju umjetnik pronalazi u brojnim radovima iz povijesti umjetnosti, među njima i u određenim radovima engleskih pejzažista 19. stoljeća, Williama Turnera i Johna Constablea, kod kojih je vidljivo stapanje prizora određenih krajolika u jedinstvene slikarske senzacije; vizualno iskustvo kao da prelazi u sjećanje, a sadašnjost u prošlost. Kao važan izvor inspiracije umjetnik također navodi i razvoj prikaza krajolika u slikarstvu Joana Miroa, gdje se može uočiti njegova sve veća redukcija, a stvarnost se pojavljuje još samo u isječcima.

Ines Nimac

Tamara Bilankov / 1988. / Split /

Preddiplomski studij filma i videa završila je u klasi profesora Slobodana Jokića na Umjetničkoj akademiji u Splitu. Trenutno je studentica prve godine diplomskog studija novih medija na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu. Sudjelovala je na više skupnih izložaba i festivala u Hrvatskoj, Italiji i Sloveniji. Ovo joj je prva samostalna izložba.

Domagoj Burilović / 1987. / Vinkovci /

Završio je Ekonomsku školu u Vinkovcima. Diplomirao je slikarstvo u klasi profesora Deana Jokanovića Toumina na Umjetničkoj akademiji u Splitu.

Sudjelovao je na više skupnih izložaba. Ovo mu je druga samostalna izložba.

Dobitnik je nagrade Zavičajnog muzeja grada Rovinja za mladog umjetnika 2012. godine.

Dragoslav Dragičević / 1988. / Supetar /

Završio je Školu likovnih umjetnosti u Splitu, smjer kiparski dizajner. Preddiplomski studij kiparstva završio je u klasi profesora Matka Mijića na Umjetničkoj akademiji u Splitu. Trenutno je apsolvant diplomskog studija u klasi profesora Kažimira Hraste.

Sudjelovao je na više skupnih izložaba u Hrvatskoj i Njemačkoj. Ovo mu je druga samostalna izložba.

Sudionik je više likovnih kolonija. Realizirao je tri rada u javnim prostorima.

Dobitnik je druge nagrade za fotografiju Godišnje izložbe Foto kluba Split.

Anja Jelaska / 1989. / Split /

Završila je Školu likovnih umjetnosti u Splitu, smjer slikarstvo. Diplomirala je slikarstvo u klasi profesora Deana Jokanovića Toumina na Umjetničkoj akademiji u Splitu.

Sudjelovala je na više skupnih izložaba u Hrvatskoj i Srbiji. Ovo joj je prva samostalna izložba.

Petar Katavić / 1985. / Split /

Završio je Školu likovnih umjetnosti u Splitu, smjer slikarstvo. Diplomirao je slikarstvo u klasi profesora Deana Jokanovića Toumina na Umjetničkoj akademiji u Splitu.

Sudjelovao je na više skupnih izložaba. Ovo mu je druga samostalna izložba.

Dani Martinić / 1987. / Supetar /

Završio je Školu likovnih umjetnosti u Splitu, smjer slikarstvo. Preddiplomski studij kiparstva završio je u klasi profesora Matka Mijića na Umjetničkoj akademiji u Splitu. Prvu godinu diplomskog studija završio je u klasi profesora Kuzme Kovačića. Diplomirao je u klasi profesora Nikole Džaje.

Sudjelovao je na više skupnih izložaba u Hrvatskoj i Njemačkoj. Ovo mu je druga samostalna izložba.

Sudionik je više likovnih kolonija. Realizirao je tri rada u javnim prostorima.

Luka Mimica / 1985. / Split /

Završio je Graditeljsku, obrtničku i grafičku školu u Splitu. Preddiplomski studij kiparstva završio je u klasi profesora Matka Mijića na Umjetničkoj akademiji u Splitu. Trenutno je apsolvant diplomskog studija u klasi profesora Kažimira Hraste.

Sudjelovao je na više skupnih izložaba. Ovo mu je druga samostalna izložba.

Vilma Reljić / 1983. / Split /

Završila je Školu likovnih umjetnosti u Splitu, smjer slikarstvo. Diplomirala je slikarstvo u klasi profesora Deana Jokanovića Toumina na Umjetničkoj akademiji u Splitu.

Sudjelovala je na više skupnih izložaba. Izvela je četiri performansa u Splitu i Dubrovniku.

Ovo joj je treća samostalna izložba.

Lana Stojićević / 1989. / Šibenik /

Završila je Ekonomsku školu u Šibeniku. Diplomirala je slikarstvo u klasi profesora Deana Jokanovića Toumina na Umjetničkoj akademiji u Splitu.

Sudjelovala je na više skupnih izložaba u Hrvatskoj i Sloveniji. Ovo joj je treća samostalna izložba.

Dobitnica je prve otkupne nagrade Zavičajnog muzeja grada Rovinja 2011. godine.

Tina Vukasović / 1989. / Split /

Završila je Petu gimnaziju „Vladimir Nazor“ u Splitu. Preddiplomski studij slikarstva završila je u klasi profesorice Nine Ivančić na Umjetničkoj akademiji u Splitu. Trenutno je studentica druge godine diplomskog studija, također u klasi profesorice Nine Ivančić.

Sudjelovala je na više skupnih izložaba u Hrvatskoj i Srbiji. Ovo joj je prva samostalna izložba.

Lana Beović / 1990. / Split /

Završila je Gimnazijski kolegij „Kraljica Jelena“ u Splitu. Preddiplomski studij povijesti umjetnosti i anglistike završila je na Filozofskom fakultetu u Splitu; trenutno je studentica prve godine diplomskog studija.

Lana Brajković / 1990. / Šibenik /

Završila je Gimnaziju Antuna Vrančića u Šibeniku. Preddiplomski studij povijesti umjetnosti i hrvatskog jezika i književnosti završila je na Filozofskom fakultetu u Splitu; trenutno je studentica prve godine diplomskog studija.

Anita Dinelli / 1989. / Split /

Završila je Petu gimnaziju „Vladimir Nazor“ u Splitu. Preddiplomski studij povijesti umjetnosti i anglistike završila je na Filozofskom fakultetu u Splitu; trenutno je studentica prve godine diplomskog studija.

Božo Kesić / 1990. / Split /

Završio je Nadbiskupijsku klasičnu gimnaziju „Don Frane Bulić“ u Splitu. Preddiplomski studij povijesti umjetnosti i anglistike završio je na Filozofskom fakultetu u Splitu; trenutno je student prve godine diplomskog studija.

Mirjana Malovan / 1990. / Sinj /

Završila je Franjevačku klasičnu gimnaziju u Sinju, jezični smjer. Preddiplomski studij povijesti umjetnosti i talijanskog jezika i književnosti završila je na Filozofskom fakultetu u Splitu; trenutno je studentica prve godine diplomskog studija.

Antonija Mihovilović / 1989. / Split /

Završila je Prvu gimnaziju u Splitu. Preddiplomski studij povijesti umjetnosti i povijesti završila je na Filozofskom fakultetu u Splitu; trenutno je studentica prve godine diplomskog studija.

Ines Nimac / 1990. / Šibenik /

Završila je Gimnaziju Antuna Vrančića u Šibeniku. Prediplomski studij povijesti umjetnosti i talijanskog jezika i književnosti završila je na Filozofskom fakultetu u Splitu; trenutno je studentica prve godine diplomskog studija.

Jelena Pavlinušić / 1991. / Split /

Završila je Franjevačku klasičnu gimnaziju u Sinju. Preddiplomski studij povijesti umjetnosti i hrvatskog jezika i književnosti završila je na Filozofskom fakultetu u Splitu; trenutno je studentica prve godine diplomskog studija.

Mia Raos / 1988. / Split /

Završila je Drugu gimnaziju u Splitu. Preddiplomski studij povijesti umjetnosti i talijanskog jezika i književnosti završila je na Filozofskom fakultetu u Splitu; trenutno je apsolventica diplomskog studija.

Gabrijela Terze / 1989. / Split /

Završila je Drugu gimnaziju u Splitu. Preddiplomski studij povijesti umjetnosti i hrvatskog jezika i književnosti završila je na Filozofskom fakultetu u Splitu; trenutno je studentica prve godine diplomskog studija.

Utorkom u Galeriji / Fast Forward

Galerija umjetnina
lipanj - srpanj / rujan - listopad 2012.

Autori koncepta i voditelji programa

Božo Majstorović
Vedran Perković

Suradnici na projektu

Filozofski fakultet u Splitu

dr. sc. Ivana Čapeta Rakić, viša asistentica
Ivana Meštrović, asistentica

Umjetnička akademija u Splitu

dr. sc. Blaženka Perica, docent
Viktor Popović, izvanredni profesor

Likovni postav

Autori i kustosi

Tehnička realizacija

Dužo Barić, Alen Krstulović

Program je realiziran uz potporu Ministarstva
kulture Republike Hrvatske i Grada Splita

ISBN 953-6901-61-7

Izdavač

Galerija umjetnina
Ulica kralja Tomislava 15, 21000 Split, Hrvatska
tel: + 385 (0)21 350110; 350112
e-mail: galerija-umjetnina@galum.hr
<http://www.galum.hr>

Urednik kataloga

Božo Majstorović

Predgovor

Božo Majstorović

Tekstovi

Lana Beović, Lana Brajković, Anita Dinelli, Božo Kesić,
Mirjana Malovan, Antonija Mihovilović, Ines Nimac,
Jelena Pavlinušić, Mia Raos, Gabrijela Terze

Lektura

Siniša Labrović

Fotografije radova

Zoran Alajbeg

Fotografije

Alen Krstulović, Vedran Perković, Sagita Mirjam Sunara

Grafičko oblikovanje

Vedran Perković, Ivo Matić

Tisak

Kershoffset, Zagreb

Naklada

500

